

Nyhetsbladet
Frihetsjournalen
nr 19, augusti 2010

Utges som komplement till
bloggen "I hjärtat rebell"
Utkommer med ett nummer
per månad.

Prenumeration:
500 kr för valåret 2010.

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare är
Erixon Kommunikation AB

Vad händer om S förlorar valet?

Senaste sifon är en chock för Socialdemokratin. Inte nog med att en majoritet håller på de borgerliga, partiet blir inte Sveriges största. Vad händer med självbilden om detta blir valresultat?

Nu tror jag inte Moderaterna kommer att bli störst, dels kommer de tre andra Allianspartierna att öka, dels återhämtar sig S i slutet.

Men ytterligare en mandatperiod utanför regeringsmakten kommer att slå hårt mot självbilden inom S.

Mycket hårt.

Precis som Olof Palme 1979, efter andra valförlusten i rad, tvingades inse att borgerliga valsegrar inte bara var olycksfall, måste S idag tänka om.

Olof Palme spökar än

Det Palme gjorde 1979 var att slå in på en expansiv väg. "Svängrum istället för svängrem", blev slagordet.

Den synen på politiken gäller än.

Socialdemokratin behöver göra upp med den ansvarslöst expansiva politiken.

Eller som den kloke socialdemokraten och vice statsministern Odd Engström sa till europakorren Rolf Gustavsson redan på 1990-talet: "När Ingvar Carlsson går blir det som

när Harold Wilson lämnade. Sedan kommer James Callaghan och Michael Foot. Finns det någon genväg till Tony Blair?"

Vad rätt han fick! Göran Persson blev väl en Callaghan, vänsterledaren som förlorade makten till Margaret Thatcher som Göran Persson förlorade till Fredrik Reinfeldt.

Och Michael Foot var en vänsterledare som saknade allmänhetens förtroende, på samma sätt som Mona Sahlin tycks göra (vilket bekräftas om hon förlorar valet 2010).

I ren desperation tillät vänsterfalangen inom Labour att Tony Blair fick bli partiledare. Efter 18 år i opposition förstod man att man måste ha en ledare som respekteras utanför partiet.

Blairförnyelse i S?

Blair genomförde dramatisk förnyelse av såväl organisation som politik.

Han accepterade Thatchers skattesänkningar och övergav Labours krav på socialiseringar liksom förändrade synen på försvarspolitik, från nedrustning till starkt försvar.

Först genom att inta en rad borgerliga ståndpunkter kunde Blair utnyttja dagsaktuella frågor för att visa sig vara mer fräsch och energisk än den konservativa regeringen.

Om Mona Sahlin förlorar valet är hon en Michael Foot som borde avgå.

Ingen förnyelse även efter brakförlust

Men vem skulle inom Socialdemokratin kunna fylla förnyarens roll?

Jag ser ingen.

Till och med en artist som Jonas Gardell har ju upptäckt att Mona Sahlin inte genomfört någon förnyelse, utan använder samma personer som var ministrar i Göran Perssons regering.

Med den sortens ledare är ingen förnyelse att vänta inom partiet. Även efter en förlust i valet 2010 skulle ingen förnyelse ske fram till 2014.

Jag tror faktiskt det är den mest troliga utvecklingen efter en valförlust—alla sitter kvar.

Möjligen får Mona Sahlin gå, men om Thomas Östros eller Sven-Erik Österberg blir partiledare är det som att inte byta partiledare. De skulle inte stå för förnyelse.

Unga vill gå åt vänster

Om partiet mot förmodan skulle tvinga fram en rejäl förnyelse, är risken uppenbart att det blir en förnyelse som driver partiet längre ut på vänsterkanten.

SSU och dess idétidskrift Tvärdrag är radikala i meningen att de ifrågasätter tillväxt och kräver mer statlig kontroll över ekonomin.

Det vore en utveckling motsatt den som Tony Blair stod för.

Förnyelse och ökenvandring

Jag tror att ”risken” är stor att Socialdemokratin, när väl förnyelse kommer, går åt vänster och därmed lämnar möjligheten att bli regeringsparti bakom sig för mycket lång tid.

Det kan faktiskt bli som i Storbritannien, då Labour hamnade utanför regeringen i 18 år.

Reinfeldt i 18 år?

Tänk tanken att Fredrik Reinfeldt får sitta från 2006 till 2024...

Det skulle säkert innebära att Alliansen efterhand blev trötta förvaltare av det bestående.

Om alternativet då är en knallröd socialdemokrati, kan ju den faktiskt vinna, inte tack vare utan trots sin politik.

2010-2014 historiskt avgörande

Om Alliansen vinner riksdagsvalet nästa månad, då kommer Sveriges framtid att avgöras av vilken strategi regeringen väljer.

Fortsätter Reinfeldt den försiktiga och ideologiskt frånvarande politiken, bäddar det för återkomsten av en röd våg. Som alternativ till en tröttsamt grå regering.

Om Reinfeldt slår om till en liberal agenda—låter Maud Olofsson liberalisera arbetsmarknaden och på riktigt öppna upp för fria alternativ till lands- och kommun för den sociala välfärdstryggheten—då skulle förmodligen socialdemokratin försöka återta sin mittposition. Då skulle Blair-taktiken fungera.

Flytta spelplanen till höger eller vänster

Jag är nämligen övertygad om att hela politiska spelplanen kantraras åt vänster om Reinfeldt fortsätter lämna walkover i ideologiska diskussionen.

Det Reinfeldt gör är ju att radera ut den högra planhalvan från partipolitiken.

Om han däremot under sin andra mandatperiod tar upp den liberala agendan, då får S-oppositionen en chans att kom-

ma tillbaka, genom att vara en ny mitten.

I det fallet skulle spelplanen flyttas från center-vänster till center-höger.

Även om valet 2014 skulle bli svårare att vinna för Alliansen med en tydligare blå politik, vore det bra för landet att öppna upp den diskussionen.

Vi har många kollektivistiska ryggmärgsreflexer som behöver ifrågasättas och rensas bort.

Med en försiktig Allians kommer det inte att ske.

Det bäddar för en vänstervridning efter Alliansen. Och då skulle det jobb man gjort rivas upp.

Bättre då att stå för liberal politik, och tvinga in oppositionen till mitten.

Även om S i ett sådant scenario skulle vinna, kommer arvet efter Alliansen att leva kvar.

Framgång kräver tydlighet

Man kan kortsiktigt vinna val på att vara övertaktisk och tåga om de egna värdefrågorna. Men om man vill förändra landet på sikt måste man våga ta den ideologiska debatten och få människorna med sig.

Om Reinfeldt börjar tänka på historien, och inte enbart de omedelbara utmaningarna, borde han efter en valseger 2010 plocka fram den ideologiska agendan.

Att genom en högersväng tvinga S att förnya sig mot mitten skulle göra landet en stor tjänst.

Att driva S allt längre ut på vänsterkanten kan däremot bli kontraproduktivt på sikt. ●